

109029 - Geschil over toepassing cao mbo. De werkgever past de cao mbo niet goed toe door te stellen dat de werknemer geen recht heeft op de tegemoetkoming in verhuiskosten.

UITSPRAAK

in het geding tussen:

mevrouw [verzoekster], wonende te [plaatsnaam], verzoekster, hierna te noemen [verzoekster]

en

het College van Bestuur van [de werkgever], gevestigd te [plaatsnaam], verweerder, hierna te noemen de werkgever
gemachtigde: mevrouw mr. M.P. van Leerdam

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij verzoekschrift van 12 november 2019 heeft [verzoekster] een geschil voorgelegd met betrekking tot de toepassing van artikel 7.1 cao mbo.

De werkgever heeft op 19 december 2019 een verweerschrift ingediend.

De hoorzitting vond plaats op 24 januari 2020 te Utrecht.

[verzoekster] is ter zitting verschenen.

De werkgever werd ter zitting vertegenwoordigd door de gemachtigde.

[verzoekster] heeft een pleitnotitie overgelegd.

2. DE FEITEN

[verzoekster] is van 15 augustus 2016 tot 1 december 2019 in dienst geweest van de werkgever. [verzoekster] was werkzaam als directeur van [de school] en had als standplaats [plaatsnaam].

Op de arbeidsverhouding was van toepassing de cao mbo.

Op 4 februari 2019 zijn partijen overeengekomen dat het dienstverband van [verzoekster] op 1 december 2019 zou eindigen. Omdat [verzoekster] op dat moment arbeidsongeschikt was, is de regeling pas op 8 juli 2019 bekrachtigd met het tekenen van een vaststellingsovereenkomst.

Op 22 juli 2019 heeft [verzoekster] een declaratie bij de werkgever ingediend ter vergoeding van de verhuiskosten voor een bedrag van 11.078,86 euro. Deze kosten heeft zij gemaakt vanwege haar verhuizing van [plaatsnaam] naar [plaatsnaam] op 19 april 2019.

Bij e-mail van 25 juli 2019 heeft de werkgever [verzoekster] bericht de verhuiskostendeclaratie niet in behandeling te zullen nemen, omdat er in de vaststellingsovereenkomst een alomvattende regeling is getroffen waarin partijen elkaar over en weer finale kwijting hebben verleend.

Nadat [verzoekster] de werkgever op 10 oktober 2019 opnieuw heeft verzocht om de declaratie voor de verhuiskosten in behandeling te nemen, heeft de werkgever haar diezelfde dag bericht zijn standpunt niet te herzien en de declaratie niet in behandeling te nemen.

Vervolgens heeft [verzoekster] op 12 november 2019 het onderhavige geschil aan de Commissie voorgelegd.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

[verzoekster]

[verzoekster] stelt op grond van artikel 7.1 cao mbo aanspraak te kunnen maken op een verhuiskostenvergoeding. Zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 4 bijlage C van de cao mbo. Dat er een vaststellingsovereenkomst is gesloten, betekent niet dat [verzoekster] haar aanspraak op een verhuiskostenvergoeding is verloren. De verhuiskostenvergoeding is immers geen onderwerp van gesprek geweest tijdens de onderhandelingen. Uit de rechtspraak volgt dat onderwerpen die in de onderhandeling onbesproken zijn gebleven niet onder de finale kwijting vallen. Tegelijk met het indienen van een verhuiskostendeclaratie heeft [verzoekster] een reiskostendeclaratie ingediend. De reiskosten zijn wel betaald terwijl expliciet in de vaststellingsovereenkomst is opgenomen dat zij geen aanspraak meer kon maken op een reiskostenvergoeding.

De verhuizing was al ingezet voordat [de werkgever] kenbaar had gemaakt afscheid van [verzoekster] te willen nemen. Bovendien verwachtte [verzoekster] niet, ook vanwege haar ziekte, dat het daadwerkelijk tot een beëindiging van het dienstverband zou komen, waardoor er geen reden was om de verhuizing stop te zetten. [verzoekster] heeft haar verhuisplannen al vanaf de zomer 2017 meerdere keren met verschillende medewerkers van [de werkgever] gedeeld; nooit is daarbij aangegeven dat zij geen recht op deze vergoeding zou hebben. Door de verhuizing naar het midden van het land zijn de kansen van [verzoekster] op de arbeidsmarkt vergroot en dat maakt dat zij de bovenwettelijke WW-regeling niet of slechts beperkt zal aanspreken. Desgevraagd door de Commissie verklaart [verzoekster] ten tijde van de hoorzitting nog werkzoekende te zijn. [verzoekster] baseert de aanspraak op de verhuiskostenvergoeding niet op artikel 6 bijlage G van de cao mbo maar heeft dit artikel slechts genoemd om aan te geven dat het ook na einde dienstverband mogelijk is om aanspraak te maken op een verhuiskostenvergoeding. Voor [verzoekster] geldt dat niet; ten tijde van de indiening van de declaratie was zij nog werknemer.

[verzoekster] voert tot slot aan dat de werkgever haar onder druk heeft gezet om het onderhavige geschil in te trekken. Omdat zij dat niet heeft gedaan, is er een bedrag van 5000 euro in mindering gebracht op het totaal bedrag dat de werkgever haar op grond van de vaststellingsovereenkomst verschuldigd is.

De werkgever

De werkgever stelt zich primair op het standpunt dat [verzoekster] niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar verzoek. Partijen hebben immers met de vaststellingsovereenkomst een allesomvattende regeling getroffen waarin zij elkaar over en weer finale kwijting hebben verleend. Bovendien ziet het verzoek niet op de toepassing van de cao maar op nakoming van een vaststellingsovereenkomst.

Inhoudelijk voert de werkgever aan dat de werkgever niet bekend was met de verhuisplannen en de daadwerkelijke verhuizing van [verzoekster]. [verzoekster] heeft geen melding gedaan van de verhuizing en voorts hadden partijen ten tijde van de verhuizing al een regeling getroffen. Ook ten tijde van de bekrachtiging van de regeling, in juli 2019, heeft [verzoekster] geen mededeling van de verhuizing gedaan. Tijdens de onderhandeling werd [verzoekster] bijgestaan door een gemachtigde en heeft aldus de implicaties van het finale kwijtingsbeding alsook van de verklaring dat alles is besproken en uit onderhandeld, kunnen overzien.

[de werkgever] mocht er derhalve gerechtvaardigd op vertrouwen dat [verzoekster] aanspraken op eventuele toepasselijke cao-bepalingen heeft laten varen.

[verzoekster] voldoet niet aan de in artikel 4 bijlage C gestelde voorwaarden omdat zij ten tijde van de verhuizing niet nog voor tenminste een jaar in dienst zou blijven.

Ook artikel 6 bijlage G is niet van toepassing omdat [verzoekster] niet elders is gaan werken en evenmin een onderneming is gestart. De werkgever beaamt dat er een bedrag van € 5.000,-- in mindering is gebracht. De reden hiervoor is dat de werkgever door het aanhangig gemaakte geschil extra juridische kosten moet maken omdat [verzoekster] door het aangaan van dit geschil de afspraken uit de vaststellingsovereenkomst niet naleeft.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

Aangezien de instelling is aangesloten bij deze Commissie en het geschil betrekking heeft op de toepassing van artikel 7.1 cao mbo, is de Commissie op grond van artikel 12.3 lid 1 cao mbo bevoegd van het geschil kennis te nemen en is [verzoekster] ontvankelijk in haar verzoek. Voor de goede orde merkt de Commissie daarbij op dat zij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de nakoming van de op 8 juli 2019 tussen partijen gesloten vaststellingsovereenkomst, omdat de Commissie in beginsel alleen bevoegd is om zich uit te spreken over de toepassing van de cao mbo. Dit is slechts anders indien de werkgever akkoord zou zijn gegaan met het voorleggen van het geschil aan de Commissie. Daarvan is geen sprake.

Het geschil

[verzoekster] heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat haar verzoek is gestoeld op artikel 7.1 juncto artikel 4 bijlage C cao mbo. Zij heeft weliswaar in het verzoekschrift verwezen naar het bepaalde in artikel 6 bijlage G cao mbo, maar dat is slechts gedaan om aan te geven dat een werknemer ook na de beëindiging van een dienstverband onder omstandigheden nog recht heeft op een vergoeding van de verhuiskosten.

De Commissie zal aldus beoordelen of de werkgever artikel 7.1 juncto artikel 4 bijlage C cao mbo al dan niet juist heeft toegepast.

Artikel 7.1 lid 1 cao mbo juncto artikel 4 lid 1 van bijlage C cao mbo bepaalt onder welke voorwaarden een werknemer aanspraak kan maken op een tegemoetkoming in verhuiskosten. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“De werknemer die is verhuisd naar een woning die op niet meer dan 25 kilometer van de standplaats ligt, wordt een tegemoetkoming in de verhuiskosten verleend indien:

- a. hij is benoemd in een standplaatsbetrekking;
- b. hij voor ten minste 1 jaar is benoemd;
- c. de reisafstand tussen de woonplaats en de standplaats als gevolg van de verhuizing met ten minste 25 kilometer is bekort.”

Vaststaat dat [verzoekster] tijdens haar dienstverband bij de werkgever is verhuisd van [plaatsnaam] naar [plaatsnaam] en dat haar aanvraag voor een tegemoetkoming in de verhuiskosten eveneens gedurende de looptijd van het dienstverband bij de werkgever is ingediend. De hoogte van de declaratie is door de werkgever niet betwist. Voorts staat vast, althans dit is evenmin door de werkgever betwist, dat [verzoekster] is benoemd bij de

werkgever met standplaats [plaatsnaam] en dat de reisafstand door de verhuizing met tenminste 25 kilometer is bekort. Daarmee is voldaan aan de voorwaarden zoals genoemd onder sub a en c van artikel 4 bijlage C cao mbo.

Partijen verschillen van mening over de onder b gestelde voorwaarde, dat de werknemer voor tenminste 1 jaar is benoemd. Dienaangaande overweegt de Commissie als volgt.

De uitleg van een cao-bepaling geschiedt volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad volgens de zogeheten cao-norm. Deze norm houdt in dat aan de bepalingen van de cao een uitleg naar objectieve maatstaven moet worden gegeven. Het komt niet aan op bedoelingen van cao-partijen omdat deze bedoelingen niet kenbaar zijn voor de niet bij de onderhandelingen over de cao betrokken partijen. Daarbij zijn de bewoordingen van de cao, inclusief de eventueel daaraan toegevoegde schriftelijke toelichting, in beginsel van doorslaggevende betekenis en komt het aan op de betekenis die naar objectieve maatstaven volgt uit deze bewoordingen. Bij de uitleg kan onder meer acht worden geslagen op de elders in de cao gebruikte formuleringen en op de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen waartoe de onderscheiden, op zichzelf mogelijke tekstinterpretaties zouden leiden.

De Commissie overweegt dat uit de gebruikte bewoordingen niet meer en niet minder volgt dan dat de werknemer voor tenminste 1 jaar is benoemd. Er is geen enkele aanleiding om te veronderstellen dat deze termijn van 1 jaar eerst gaat lopen vanaf het moment van verhuizing. Nu [verzoekster] werkzaam was in een dienstverband voor onbepaalde tijd voldeed zij ten tijde van het indienen van haar verhuiskostendeclaratie aan de voorwaarde dat zij voor tenminste 1 jaar was benoemd. Aldus heeft [verzoekster] op grond van het bepaalde in artikel 7.1 juncto artikel 4 lid 1 bijlage C cao mbo aanspraak op een tegemoetkoming in de verhuiskosten.

Het geheel overziend is de Commissie van oordeel dat de werkgever artikel 7.1 juncto artikel 4 lid 1 bijlage C cao mbo niet juist heeft toegepast.

Partijen verschillen verder van mening over de beantwoording van de vraag of [verzoekster] in de gegeven omstandigheden ook daadwerkelijk recht heeft op een uitbetaling van de door haar gemaakte kosten, omdat zij in de vaststellingsovereenkomst finale kwijting zijn overeengekomen. De Commissie is echter, zoals hierboven reeds overwogen, niet bevoegd om deze vraag te beantwoorden. Daarvoor zullen partijen naar de kantonrechter moeten gaan.

De Commissie merkt tot slot op dat het niet van goed werkgeverschap getuigt om een werknemer onder druk te zetten een procedure bij deze Commissie in te trekken. Omdat [verzoekster] de procedure heeft doorgezet, heeft de werkgever een bedrag van € 5.000,-- op de overeengekomen beëindigingsvergoeding in mindering gebracht. Een werkgever mag een werknemer echter niet beknotten in zijn recht om rechtsbescherming te zoeken.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie dat de werkgever artikel 7.1 cao mbo niet juist heeft toegepast door te stellen dat [verzoekster] geen recht heeft op de in dit artikel opgenomen aanspraak op tegemoetkoming in verhuiskosten.

Vastgesteld te Utrecht op 20 februari 2020 door mr. L.M.G. de Weerd, voorzitter,
mr. Y.C.G.J.A Braat en mr. E.V. Huisman, leden, in aanwezigheid van mr. R.M. de Bekker,
secretaris.

mr. L.M.G. de Weerd
voorzitter

mr. R.M. de Bekker
secretaris